

કંજૂસનું ધન

નાનકડું એક ગામ. તેમાં રહે કરસનકાકા. ખેતીવાડી મોટી. તેથી પૈસો ખૂબ, પણ વાપરે નહીં. પૈસા ભેગા કર્યા કરે. હવે સાચવવા ક્યાં ? તેમણે ખૂબ વિચાર કર્યો. તેમના ઘર પાછળ મોટો વાડો. તેમાં કર્યો એક ખાડો. ને ધન મૂક્યું ઘડામાં ને ઘડો મૂક્યો ખાડામાં. પછી ઉપર નાંખી માટી. થોડા દિવસ થયા કે કરસનકાકાને થાય : ‘મારું ધન સલામત જ હશે ને ! જોવા દે.’ એમ કરી તે ઊઠ્યા. ગયા વાડામાં. ખાડો ખોદ્યો. ઘડો ઉઘાડ્યો. અંદર જોયું. ધન સલામત હતું. પાછો ઘડો ઢાંક્યો. ખાડો પૂર્યો. હવે તો બે-ચાર દિવસ થાય કે કરસનકાકા વાડામાં જાય, ઘડો જુએ, પાછો મૂકે.

તેમના પાડોશમાં રહે પશાકાકા. એક વાર તે પોતાના વાડામાં ઊભેલા. તેમણે આ જોયું. બીજે દિવસે સાંજે કરસનકાકા ગયેલા મંદિરે. પશાકાકા પહોંચ્યા તેમના વાડામાં. ખાડો ખોદ્યો. ધન બધું ભર્યું પોતાના થેલામાં ને ઘડામાં ભર્યા કાંકરા. ઘડો હતો તે રીતે મૂકી દીધો ને ગયા પોતાને ઘેર. રાત પડી

એટલે કરસનકાકા રોજની ટેવ મુજબ ગયા વાડામાં. ખાડો ખોદ્યો. ઘડો ઉઘાડ્યો. ને જુએ તો કાંકરા ! એ તો પોક મૂકી રડવા લાગ્યા. પશાકાકા આવ્યા ને બીજા પાડોશીઓ પણ આવ્યાં. બધાંએ જાણ્યું કે તેમનું ધન કોઈ લૂંટી ગયું હવે ? ત્યાં તો એક છોકરો કહે : ‘કરસનકાકા, તમે અમને કોઈ દહાડો એકેય પૈસો આપ્યો નહોતો. તમારે તો રોજ એક.....બે.....એમ ગણવું જ હતું ને ! તો હવે કાંકરા ગણો. પૈસો હોય કે કાંકરા ! તમારે શું ફેર પડે છે ! કોઈને જે પૈસા ના આપે તેના પૈસા કાંકરા જ ગણાય. જુઓ, તમારા કરતાં તો આ પશાકાકા સારા ! અમને બધાંએ એક એક સિક્કો આપ્યો. તમે ગણ્યા કરો!’ કહી તે દોડતો જતો રહ્યો. બધાંએ કહ્યું : ‘વાત તો સાચી.’ કરસનકાકા રડતા રહ્યા. બાકીનાં સૌ જતાં રહ્યાં.

